

SZOBÁBAN

pontja, ahol a festék egy ajtó formáját sejtette, vonzotta tekintetét. Ha ránézett órákra elfelejtkezett feladatáról.

Régebben próbálkozott azzal, hogy elfordította az asztalt, hátat fordítva annak a helynek. De nem segített. Akkor is, mint mindig azt súgta neki, hogy nyissa ki, lépjen be.

Nem tudta, hogy mi lehet ott. Talán kert, vagy egy szörny, vagy a tenger. De az is lehet, hogy semmi.

Inkább maradt az asztal mellett. Legalábbis ekkor még.

TAPÉTA

A szoba közepén állt. Hosszan elnézte a négy falat. Már nem tetszett neki a tapéta. Gondolta leszedi, és olyat rak fel, ami neki tetszik, ha már úgys itt van. Vagy ő maga festi ki. Mondjuk, mind a négyre jutna egy évszak. A mennyezet pedig lehetne égkék. Majd eldönti.

Neki esett és tépte. Alatta azonban újabb tapéta bukkant elő. Azt is leszakította és alatta ott volt egy újabb. És így tovább. Mintha nem akarna véget érni. A szoba egyre nőt a tapétakupaccal együtt.

Milyen messze lehet a fal? Vagy lehet, hogy a fal a tapéták sokasága? Akkor viszont... Nem mert belegondolni ebbe a lehetőségbe, inkább eszeveszetten tépte le egymás után a rétegeket. Majd kiderül.

ÉG ÉS FELHŐK

Csak feküdt a földön és nézte a mennyezetet. A mindig kék mennyezet a megdermedt felhőkkel. Nem változik a kép. Az égen nem lesznek csillagok, a felhők nem oszlanak, vagy lebegnek el és nem jönnek helyettük újak. Változatlan. Olyan volt mintha megállt volna az idő. Ezért fel se kelt. Úgyse tudna. Ő is olyan, mint azok a festett felhők.

AJTÓ?

Majd egész nap dolgozott az asztala mellett. Minden nap. De nem tudott teljesen munkájára koncentrálni. A fal egy

SOKRÉTŰ ÉLET

Az élete nagyon is sokrétű.

Tetőkön szalad. Áll és nézi a tengert, mert egy lakatlan szigeten hagyták. Autósüldözés. Hegyet mászik. Robotok ellen harcol. Visszamegy a múltba. Az űrben van és megmenti a világot. És mindezt egy nap alatt.

De aztán este lesz és elálmosodik. Lefekszik és betakarózik. A távirányítón megnyomja a piros gombot. Csend lesz és sötét, de a szemét még nem hunyta le.

EGY VÁROS - EGY VILÁG

Egy házzal kezdte, kertet is épített köré. Aztán utat húzott, mellé újabb házak kerültek. Az út elkanyarodott, tekeredett és egymás után tűntek fel újabb házak, és már lett iskola, park, üzletek és városháza. Aztán eljött az a pillanat, amikor már nem tudott tovább terjeszkedni. Legalábbis vízszintesen. A függőleges építkezésbe fogott panelházakkal, felhőkarcolókkal.

Ezután jöttek az emberek és az állatok. Mindenkinek jutott lakhely, ágy ahol megpihenhetnek. Család, barátok. Életük. Gondoskodott róla, hogy meglegyen mindenük, amire szerintük szükségük lehetett.

Csak azt sajnálta, hogy a még megmaradt építőelemeket nem tudta felhasználni. Nem fért el. Kicsi a szoba.

KIS KÉK NÉGYZET

Csak egy kis ablak van fent, olyan magasan, hogy nem éri el. Még ha székre áll, akkor se. De azért így is látja az eget, vagyis az ég egy darabkáját. És felhőket, és madarakat, és repülőket. Legalábbis egy pillanatra.

Majdnem minden nap megjelenik egy négyszögletes fénynyaláb. Vándorol a szobában, aztán el tűnik. Amíg tudja, követi. Aztán csak nézi a kis kék négyzetet.

76 KIÚT

Egy olyan szobában volt, ahol se ablak, se ajtó. Befalazták. Két nyílás kötötte csak össze a külvilággal. Egy kis szellőző, ami biztosította számára a friss levegőt, és egy tízszer tíz centis ablakocska, akár egy macskaajtó. Ezen adták be az ételt, vizet, tiszta ruhát.

Az egész szoba hangszigetelt. Azt nem tudni biztosan, hogy azért kellett ez, hogy a külvilág zaját zárják ki, vagy, hogy őt ne hallhassa senki.

Ha valamit kért nem szívesen teljesítették. Amikor könyveket szeretett volna csak egyet adtak neki. Ez jelentette számára a világot. Aztán mikor festéket és ecsetet szeretett volna, de azt mondták milyen telhetetlen, nem adnak. Könyörgött. Nagy szüksége lenne rá, a piros nem is kell, és ezután soha többet nem fog kérni semmit. Hogy képes leadni igényeiből megnyugtatta őket, így hát megadták neki, amit kért.

Egy hét múlva azonban nyugtalanok lettek. Nem nyúlt az ételhez. Szólongatták, de nem válaszolt. Belestek a lyukon, de nem látták. Kénytelenek voltak lebontani a falat. De a szoba üres volt. A padlót vörös és fekete foltok pötytyözték, a falon pedig egy kapu ált tárva nyitva.

